

Szabó Lőrinc: Káprázat

Először a szem csókol, aztán a kezem,
mint tenger ömölsz el érzékeimen,
mint tenger ömöllek én is körül,
aztán part s tenger összevegyűl,

s együtt, egymás partján heverünk; –
vagy nyári réten ringat gyönyörünk,
s mi vagyunk a virág, az illat, a nap
s a lepkék bennünk párzanak; –

vagy a felhők vagyunk ott az égen: igen,
azok is oly tengerszerűen
lúktetnek és hullámszerűen,
egymáson átáramlanak; –

vagy mit tudom én! – Részeg vagyok,
húnyt szemmel apadok, áradok,
és ahogy a csókodba veszek,
a mindenséggel keveredek,

s a mondhatatlant mondanám,
de összevissza dadog a szám,
hogy áramok, és hogy emelsz, ölelsz,
s szikrát vet a test és fellobban a perc –

óh, gyúló lángfal! – Elégtek, szavak? –
Villámok vad deltája szakad
lelkünkbe, s mi eltűnünk, mint a fény,
érzékeink káprázó tengerén.

